

Duchovní prehistorie

Sergej O. Prokofjev

Dříve než bude možné, abychom dále vedli hlavní předkládané úvahy, musíme se zabývat okultní prehistorií oné události, skrze níž člověk na prahu nové doby prodělal přechod od „bytosti srdce“ k „bytosti hlavy“. Rudolf Steiner v této souvislosti poukázal na to, že události takového druhu nastávají ve vývoji Země mimořádně vzácně. Předcházející událost nastala ve staré Atlantidě. „Naposled nastalo během atlantské doby také něco takového, co se pro... pozemskou oblast nyní vybil v duchovních blescích a hřmění; tehdy v atlantské době kosmická inteligence zůstala ještě kosmickou, ale usídlila se v lidských srdcích.“ (GA 237, 28. 7. 1924.)

Z těchto slov se dá usuzovat, že se v daném případě jedná o určitý rytmus, který zahrnuje velké periody zemského vývoje, které Rudolf Steiner nazýval lemurská, atlantská a poatlantská doba (sestavující ze sedmi kulturních epoch). Na základě charakteru poslední výše popsané události se dá usuzovat, že ve staré Atlantidě byla podobným způsobem proměněna celá lidská povaha společným působením první a druhé hierarchie a že člověk v oné době přešel od „bytosti údů“ k „bytosti srdce“.

Sledujeme-li tento vývoj ještě dále zpět do minulosti, můžeme předpokládat, že ještě jedna dřívější událost v této řadě nastala ve staré Lemurii. Tato první událost v řadě spočívala v tom, že sluneční substance kosmické inteligence z oblasti druhé hierarchie byla v oné době poprvé vtisknuta člověku bytostmi první hierarchie.

Tím máme celkem tři kosmické události po sobě následující. Ve staré Lemurii vstoupila substance sluneční inteligence poprvé do člověka a pronikla nejprve jeho systém údů. V Atlantidě byla vyzdvižena hierarchiemi na nej bližší vyšší úroveň a pronikla systém srdce. A v poatlantském období, na přechodu k epoše duše vědomé, v jejímž průběhu musí být dán základ pro dokončení pozemské evoluce, byla zavedena kosmická inteligence do systému hlavy člověka.

Právě řečené může vrhnout nové světlo na tu skutečnost, že v době lemurské bylo lidstvo obdarováno individuálním já, jehož substance byla obětována duchy formy, jmenovitě sedmi v bibli zmiňovanými slunečními Elohim. Tak došlo k tomu, že s proudem sluneční inteligence, který v oné době pronikal lidské údy, zároveň mohla vniknout do člověka substance jeho já.

Už na staré Atlantidě byla potom tato substance já vyzdvižena na srdeční úroveň člověka působením druhé kosmické události. A na začátku 15. století byla substance já vyzdvižena až do oblasti hlavy, čímž byla poprvé proniknuta impulzem *já* celá bytost člověka, všechny tři jeho systémy. Tímto způsobem byla v něm vytvořena základna pro to, aby mohl zažít sebe jako svobodnou bytost já, jak se to mělo stát v epoše duše vědomé.

Je překvapivé, že jsou každým člověkem mikrokosmicky a ve zrychlené formě při probuzení opakována každý den všechna tři popsaná vývojová stádia. Už zcela vnější pozorování může ukázat, že já a astrální tělo procházejí těmito třemi stupni, když se při procesu probouzení vracejí do fyzické a éterné schránky. To se ukazuje navenek tím, že člověk, než se probudí, obvykle udělá několik mimovolních pohybů svými údy nebo celým tělem. Potom otevře oči, nebo dřív než je otevře, začne nejasně vnímat okolo sebe tóny, světlo a teplotu. Ale teprve když nastane myšlenková činnost, dá se považovat proces probuzení za uzavřený.

Tyto tři fáze probouzení odpovídají vnikání já nejprve do údů člověka, potom do jeho rytmického systému a nakonec do jeho systému hlavy/nervů - smyslů. První fáze je opakováním události v lemurské epoše, když byl člověk nadán principem *já*. Druhá fáze je opakováním události v atlantské periodě, během níž člověk poprvé vstoupil z atmosférického okolí Země na pevnou zemskou půdu, čímž se jeho oči a jiné smyslové orgány otevřely k vnímání vnějšího světa. A nakonec od 15. století zažívá člověk to, že sám vytváří své myšlenky a nepřijímá je jako inspirace z duchového světa. Jinými slovy: Od této doby byla intelektuální činnost člověka zcela svázána s fyziologickými procesy jeho mozku a v důsledku toho nabyly jeho myšlenky charakter stínových (mrtvých) obrazů, v jejichž předstíraném světě se stal možným zážitek individuální svobody.